

Kız ve Kurtarılan Kaz

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Kurtarılan Kaz

Ebru Mina TOMURCUK

Parlak bir cumartesi sabahı, kız hardal sarısı yağmurluğunu ve lacivert lastik çizmelerini giydi. Kırmızı örgü atkısını boynuna sıkıca sardı ve kanvas çantasını kaptı. Bugün özeldi: kuş barınağını ilk kez ziyaret ediyordu. Çantasında bir torba kuş yemi ve kuşlar için birkaç elma dilimi vardı.

Barınakta, baş bakıcı onu geniş bir gülümsemeye karşıladı. Üzerinde ekose bir gömleğin üstüne yeşil bir yelek vardı ve boynunda bir kordonla asılı bir düdük taşıyordu. 'Hoş geldin!' dedi. 'Ben buradaki baş bakıcıyım. Her türden kuşumuz var, bazıları yeni ve utangaç.' Kızın koyu kahverengi gözleri heyecanla büyüdü.

Kız bakıcıyı kıvrımlı bir patika boyunca takip etti. Göletlerin ve yemliklerin yanından geçtiler, her renkten kuş başlarının üzerinde uçtu. Sonra kız çitin yanında tek başına duran bir kaz fark etti. Yumuşak gri-kahverengi tüyleri, beyaz bir göğsü, turuncu bir gagası ve ince mavi bir bacak halkası vardı. Bir kanadını hafifçe aşağıda tutuyor ve diğerlerinden uzak duruyordu.

'Bu kaz buraya yeni geldi,' diye açıkladı bakıcı nazıkçe. 'Başka bir yerden geldi ve her şey ona tuhaf ve korkutucu geliyor. Diğer kuşları henüz tanımıyor.' Kız, bir ördek çok yaklaşıncı kazın irkilmesini izledi. 'Ona yardım edebilir miyiz?' diye sordu. Bakıcı başını salladı. 'Edebiliriz, ama sabırlı olmalıyız.'

Bakıcı kıza yeni bir kuşu nasıl tanıttıklarını gösterdi. 'Acele etmeyiz,' dedi. 'Kazın sürüyü güvenli bir yerden görmesini sağlarız. Sonra her seferinde bir dost kuşu daha yakına getiririz.' Kız bir banka oturdu ve bakıcının tahılı geniş bir daire şeklinde serpererek kazı kenarda tutmasını izledi.

Ondan sonraki her gün, kız barınağa geri döndü. Kazdan biraz uzakta, bankta sessizce oturdu. Ona dokunmaya ya da onu kovalamaya çalışmadı. Sadece izledi ve bekledi. Bazen usulca mırıldandı. Kaz koyu yuvarlak gözleriyle ona bakar, sonra başını çevirirdi. Kızın umurunda değildi. Arkadaşlığın zaman aldığını biliyordu.

Bir öğleden sonra, kız çantasından bir avuç lezzetli atıştırmalık çıkardı. Yere birkaç elma dilimi koydu ve geri çekilip oturdu. Kaz başını yana eğdi. Bir yavaş adım attı, sonra bir tane daha. Turuncu gagasını elmaya doğru uzattı. Kız nefesini tuttu. Kaz elmadan küçük bir ısırık aldı, sonra aceleyle kendi yerine döndü. Kız, dişleri aralık küçük bir gülümsemeyle gülümsedi.

Bakıcı bunu fark etti ve yanına geldi. 'Bu iyi bir işaret,' dedi. 'Kazın sana gelmesine izin veriyorsun. Bu güven oluşturur.' Sürüyü işaret etti. 'Yakında nazik bir tanışma deneyeceğiz. Sakin bir kazı yakına getireceğiz, sen de sessiz ve hareketsiz kalabilirsin.' Kız başını salladı, çilli burnu kararlılıkla kırıştı.

Ertesi gün, bakıcı dost bir kazı yeni olana doğru yönlendirdi. Yeni kaz irkildi ve kanadını aşağıda tuttu. Ama kız hareketsiz oturdu ve yumuşak bir sesle konuştu. 'Sorun değil,' diye fısıldadı. Dost kaz başını salladı ve geri çekildi. Yeni kaz biraz rahatladı. Bakıcı gülümsedi. 'Gördün mü? Yavaş ve nazik en iyi işe yarar.'

Gün be gün, kız ziyaret etmeye devam etti. Kuş yemi ve elma dilimleri getirdi. Sessizce oturdu ve hiç acele etmedi. Kaz onu beklemeye başladı. Her seferinde biraz daha yaklaşıyordu. Bazen bankının yanında durup tüylerini düzeltiyordu. Kız içinde sıcak bir parıltı hissetti. Sabır özel bir şey büyütüyordu.

Sonra bir sabah harika bir şey oldu. Kaz sürüye doğru birkaç adım attı, sonra birkaç adım daha. Diğer kuşlar onu kovalamadı. Yer açtılar. Kaz aralarında durdu, mavi bacak halkası güneşte parlıyordu. Kız hafifçe ellerini çıırttı. 'Başardın!' diye sevindi. Bakıcı ona başparmağıyla onay işareti yaptı.

O günden sonra, kaz sabah yüzmelerine ve öğleden sonra atıştırma-
lıklarına sürüyle katıldı. Ama kızı asla unutmadı. O geldiğinde, onu selamlamak için yanına gelirdi. Elinden elma dilimleri yedi ve yumuşak beyaz göğsünü okşamasına izin verirdi. Kız mutlu hissetti. Bir arkadaş edinmişti ve arkadaşlığın zaman aldığını öğrenmişti.

Bir öğleden sonra bakıcı kızın yanına oturdu. 'Çok sabırlıydın,' dedi. 'Hayvanlarda da insanlarda da sır bu. Kaza güvende hissetmesi için zaman verdin.' Kız, şimdi yeni arkadaşlarıyla mutlu mutlu öten kaza baktı. 'Beklediğim için memnunum,' dedi. 'Buna değdi.'

Kız ve kaz en iyi arkadaş oldular. Her hafta ziyaret etti ve kaz her zaman onu görmeye koştu. Bazen kaz patika boyunca onu takip ederdi, turuncu ayakları yerde tıp tıp ederdi. Kız güldü ve atıştırmalıklarını paylaştı. Sabırlı olmanın korkmuş bir kazın bir yuva ve bir arkadaş bulmasına yardımcı olduğunu biliyordu.

Eve döndüğünde, kız kazı düşündü. Ne kadar korktuğunu ve güvenmeyi ne kadar yavaş öğrendiğini hatırladı. Bakıcının nazik yollarını düşündü. Tanıştığı herkese karşı sabırlı olmaya karar verdi. Sonuçta, biraz sabır bir arkadaşlığın büyümesine yardımcı olabilir. Ve bu hepsinin en iyi dersiydi.

Ve böylece, kız ve kaz uzun, çok uzun bir süre arkadaş kaldılar. Barınağa her ziyaret yeni bir sevinç getirdi. Kaz sürüsüyle mutluydu ve kız arkadaşıyla mutluydu. Arkadaşlığın bir tohum gibi olduğunu öğrendi: açması için zaman, özen ve sabır gerekir. Ve açtığında, dünyadaki en güzel şeydir.